

ца съ хлѣбъ и сирене, па поеа къмъ лозето. Гуджо подскачаше напредъ, изплезенъ. Анчето се хвана за палтото на дѣда си и не го пускаше: искаше и тя да иде. Най-после решиха да взематъ и нея.

Изъ пѣтя Диньо приближи до Савата и се обади:

— Бате Сава бе, какъвъ е билъ свети Симеонъ?

— Светия! Какво ще е! — отвърна троснато Савата. — Ти все за нѣщо ще питашъ!

— Чакай, чакай, дяволе! — засмѣ се дѣдо. — Ами ти като знаешъ, защо не му кажешъ? ... Свети Симеонъ, дѣдовото, е билъ голѣмъ светия, цѣлъ животъ прекаралъ въ постъ и молитва на върха на единъ стѣлпъ. Оттамъ му е името Симеонъ Стѣлпникъ — Божи човѣкъ. Днесъ му е празникътъ, и на днешния день, хе, още отъ едно време, се бератъ орѣхитѣ. Дойде ли Симеоновъ день, то се вика, свършва се вече лѣтото. Ха-сега по-скоричко, че закърснѣхме!

*

Лозето бѣше въ една долчина. Наблизу шуртѣше чешмичка. Отсреща, на